

субашъ, който побърза да събере потеря отъ Българи и Турци за да ги гонятъ. На часътъ новината, че е миналъ П. Хитовъ, се разнесе отъ уста въ уста. Стоилъ съ дружината си се спрѣ на *Вѣтрила*, като имъ заповѣда да взематъ едно агне, което заклаха, накладоха огънь, забиха колчета около огънятъ, набучиха агнето на единъ дълъгъ остракъ (пишъ) за да го пекатъ отъ далекъ. До като агнето се печеше, припраця нѣщо си отъ къмъ близката урва. Стоилъ самъ излѣзе да види що е за шумъ; но единъ Българинъ съ пушка насмалко до тѣхъ; на часътъ Стоилъ извади ножатъ си погна Българинатъ, който отъ страхъ остави пушката си и побѣгна при потерата която бѣше по долу. Наддади се викъ отъ потерата, едни викаха „урунъ“ други — „удрете“. Заптийетата се криеха изъ между Българитѣ, оплашени да ни ги замѣрятъ, като бѣха извѣстени, че е П. Хитовъ отъ когото се много плашиха Турцитѣ. Потерята се възвърна и заптийетата казаха на субашатъ че нишо не сж видѣли. Следъ нѣколко дни, Стоилъ дойде съ дружината си въ сливенскійтъ балканъ на мѣстото *Равна-Рѣка* и останаха да прѣношуватъ при едни свинарчета. Последнитѣ като крали агнета отъ Кара-каченитѣ, побѣгнаха въ Сливенъ, а отъ тѣхъ остана само най-голѣмиятъ. Райно. Кара-каченитъ заявиха въ Сливенъ прѣдъ турското правителство. Една сутрина Стоилъ отиде на близкия изворъ, подъ пологаритѣ на свинитѣ, за да се омие. Като бѣше се сложилъ и отръпваше лицето си, искочи до него едно заптие изъ тѣсната пжтека, която излиза до полянката. Тѣй ненадѣйно Стоилъ като видя заптието прѣдъ себе си, истѣгли ножътъ си и го потири. Заптието въ бѣганието си изъ тѣсната пжтека назадъ, бутуряса Кара-каченитъ, другитѣ заптиета и нападнаха единъ връзъ други, като оплашени наско-